

Грѣшница ли бѣше? Искаше ли тя нѣщо повече отъ това, което Богъ е създалъ, да се търси? Повърхностна въ схващането на религиозния моралъ, тя се нахвърли съ яростъ срещу веригитѣ на черквата. Това бѣше капището на доволнитѣ. Тя виждаше свещеницитѣ, за които чуваше да се разнасятъ истории, тя слушаше проповѣдитѣ, които можеха двуяко да се разбиратъ. Нищо не запълваше душата ѝ. Всичко бѣше нагодено за другитѣ.

Но увлѣчението ѝ по черквата, много лесно я поведе къмъ капището на лъжеучители, за които отъ войната насамъ, често се говорѣше.

Единъ день отиде въ салона на една свободна секта и чу нова проповѣдь. И тука слушаха хора, мъже и жени, и тука колѣничеха, и тука вѣрваха. А проповѣдта бѣше съвсемъ друга. Въ черквата казваха, да се предпазимъ отъ грѣхъ и съблазни, а тука учительтъ казваше да опознаемъ грѣха, за да има за какво да се разкайваме. Нищо не ѝ направи впечатление. Само едно: и тука слушаха и вѣрваха хора както тамъ, предъ разпятieto на Христа.

И тя разсѣди: важното е въ какво ще повѣрвашъ. И престана да се интересува отъ религиозни въпроси.

Настѣпи отново ужасътъ на пустия домъ, срещитѣ съ болния мъжъ, нервнитѣ кризи.

Единъ день каза на Ася:

— Ние трѣбва да се разведемъ.

И веднага се разкая. Ася я погледна втренчено, бледенъ, разтреперенъ.